

нощната тишина. Нищо не нарушаваше мълчанието. Само отъ къмъ двора се повтарятъ измѣрени тежки стѣпки по за-каменения пѣтъ, на часовоя... Тия стѣпки долитаха редко, глухо, ала Царка не можеше да ги търпи сега. Тѣ ѝ напомняха нещо студено, безмилостно. Тѣ ѝ се сториха неумолими, като закона.

— Както тия стѣпки никой не можеше да спре до като дойде новъ часовой — тъй и присждата ми ще бжде, до като другъ сждъ я отмѣни, — доде мисълъ на Царка.

Защо тя сравни стѣпките на часовия съ присждата и сама не знаеше, но тъй ѝ се въртятъ мислитѣ около присждата, че тя все за нея мисли.

Вгледва се презъ прозореца въ нощта, черната непроглед-